

Rugăciune din canion

Carsen K, 11 ani, Utah, S.U.A.

Anul trecut, am mers într-o drumeție cu tatăl și fratele meu. Am pătruns adânc în canion. Am ajuns curând să explorăm o cărare alăturată drumului. Am găsit peșteri mari și locuri minunate din care puteam observa priveliștea. Am urcat mai sus și mai sus, deasupra pietrelor răsfirate și a dealurilor abrupte.

După o perioadă, ne pierduserăm de tot. Nu știam în ce direcție să mergem pentru a ajunge la baza canionului. Am rămas blocați în tufisuri dese, pierzând din vedere vârful și baza canionului. Am început să mă enervez foarte rău. Nu știam încotro să merg, și nici tatăl meu nu știa!

Începuse să se întunece și să fie frig și eram departe

de ieșirea din canion. Știam că Tatăl Ceresc știe în ce direcție să mergem.

Am spus: „Dacă vrem să ieșim de aici, trebuie să ne rugăm!”. Așa că am îngenuncheat toți trei și ne-am rugat, cerându-i Tatălui Ceresc să ne conducă la ieșirea din canion.

Pe măsură ce am început să mergem, am avut un sentiment că, atunci când aveam să vedem un copac mare și drept, ar trebui să mergem spre stânga. După ce am mers spre stânga, am văzut mașina noastră. Știu că Tatăl Ceresc ne-a ajutat să ieșim din canion. Tatăl Ceresc a răspuns rugăciunilor noastre și am ieșit în siguranță chiar când apunea soarele.

Sunt atât de recunoscător pentru puterea rugăciunii și pentru faptul că Tatăl Ceresc ne ascultă rugăciunile. ■